

Gretchen McNeil

KLOKAN

12:56 PM

#Murdertrending

3:18/9:05

Chci vidět popravu
v přímém přenosu

edice
KIOKAN

Copyright © 2018 by Gretchen McNeil
Originally published in the United States and Canada
by Freeform Books as #MURDERTRENDING.

This translated edition published
by arrangement with Freeform Books.

Translation © Zdík Dušek, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu #MURDERTRENDING
přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-115-0

*Johnovi, mé lásce,
který tohle nebude považovat za úchylné*

„Hrdební trest by měl být kapitální.“

Posel budoucnosti

Jedna

V okamžiku, kdy Dee Guerrerová rozlepila oční víčka a rozhlédla se po zšerelém skladišti, věděla, že je nahraná.

Padesát milionů lidí se chystá sledovat moji smrt.

Přes oblečení jí pronikal chlad betonové podlahy, na které ležela, a vybavovala si šílené události, které ji dovedly sem. Před třemi týdny byly nejdůležitějšími věcmi v jejím životě přihlášky na vysokou školu a shánění doprovodu na maturitní ples. Potom nález těla a proces. Sotva měla čas pochopit, co se stalo, a už se ocitla v soudní síni, kde poslouchala, jak ji porota shledává vinnou z vraždy prvního stupně.

Bylo to dneska ráno? Nebo včera? Dee se pokoušela rozpomenout, kolik času od verdiktu uběhlo, ale myšlenky jí halila mlha a špatně se jí dýchalo, jako kdyby byla zdrogovaná...

Soudní ostraha. Když soudce dočetl rozsudek, slyšela, jak k ní ze zadu přistoupil strážný. Očekávala, že ji odvede zpátky do cely, ale místo toho ucítila na zápěstí dotyk jeho ruky a na paži píchnutí. To musela být jehla. Ztratila vědomí a v tomto stavu ji převezli na Alcatraz 2.0.

Alcatraz 2.0. Slyšela, jak to soudce říká, ale nedokázala tomu uvěřit. Takový rozsudek byl obvykle určen jen pro nejhorší ze zabijáků: gangstery, masové a nájemné vrahy, teroristy. Brutální. Nebezpečné. Ti měli dobrou sledovanost. Dee byla sedmnáctiletá holka, která se ani nedokázala ohnat pěstí, natož aby na Alcatrazu 2.0 přežila dost dlouho na to, aby si stačila si vytvořit kult fanoušků.

Přesto se z ní co nevidět stane hvězdná atrakce nejsledovanějšího živě přenášeného pořadu v zemi.

Proč?

Alcatraz 2.0, příměstský ostrov v Sanfranciském zálivu, kde odsouzené vrahy pro pobavení Ameriky popravovali vládou schválení sérioví zabijáci, byl duchovním dítětem anonymního televizního magnáta, známého jen pod přezdívkou Postman neboli Pošťák. Když byla prezidentem Spojených států zvolena bývalá „hvězda“ reality show, Pošťák využil svůj vliv k tomu, aby přesvědčil federální vládu k souhlasu s realizací svého nápadu využít trest smrti k zábavě. Vysílání teatrálních poprav Pošťákovými psychopatickými zabijáky – každý měl vlastní oblíbený způsob vraždění – nejenže připomínalo občanům, co je čeká, pokud poruší zákon, ale taky je drželo přilepené u obrazovky, kdy těžko mohli porušovat zákony.

Pošťákova aplikace slavila obrovský úspěch. Fanoušci ji mohli sledovat nepřetržitě a přepínat mezi záběry mnoha kamer rozmístěných po celém ostrově: na odsouzence ve svých domech, při „práci“ na Hlavní třídě Alcatrazu 2.0 a samozřejmě na vraždy. Zvukový signál v podobě dvojitého zacinkání domovního zvonku upozornil uživatele na probíhající popravu, kterou mohli sledovat živě nebo ze záznamu. Uživatelé pak videa ještě „vylepšovali“, aby dali najevo svoje uznání, a zanedlouho měli všichni Pošťákoví zabijáci vlastní fankluby, fóra, značkové zboží, videohry a hry na hrdiny, plus lukrativní kurzy na sázkařských stránkách, vše ovládané společností Postman Enterprises, Inc.

Pošťákovi zabijáci byli mediální celebrity stejně jako prezident, ačkoliv díky maskám zůstávali v anonymitě. Dokonce vznikly weby s konspiračními teoriemi, věnované spekulacím o pravé totožnosti zabijáků. Byly Drsňačky ve skutečnosti fotbalové mamky jezdící s dodávkami? Nezněl hlas Plynového Ala jako hlasatel televizní soutěže *Tipněte si cenu?*

Celé to bylo totálně šílené.

Ale zatímco všechny Deeiny kamarádky a dokonce i její nevlastní sestra Monica byly Pošťákem posedlé, Dee se odmítala dívat. Stačilo, aby uslyšela známé *bim-bam! bim-bam!*, a zmocnila se jí panika. Uměla se dokonale vžít do strachu odsouzených a vždycky se jí vybavilo těch šest dní, které jako jedenáctiletá strávila v bílé místnosti bez oken, kde ji věznila vyšinutá únoskyně.

Takže ano, Dee si hnusila vše, co souviselo s Pošťákem, i když přísně vzato šlo jen o výkon spravedlivého trestu.

To byl Pošťákův hlavní argument – spravedlnost. Ale šlo o ni opravdu? Deein proces po Moničině vraždě byl naprostou fraškou, od pochybných důkazů DNA po psychiatricku, která s Dee mluvila jen jednou, ale pak vypověděla, že Dee trpěla hluboce zakořeněnou žárlivostí a nenávistí k nevlastní sestře. Snůška žvástů.

Porota si to nicméně nemyslela, a tak Dee skončila v jedné z Pošťákových popravčích místností.

Původně odhadovala, že dostane několik týdnů, aby se na ostrově zabydlela. Nestrávila tu většina odsouzených nějakou dobu, aby diváci měli příležitost seznámit se s jejich příběhy, osobnostmi, zaměstnáními a vztahy s ostatními vězni na ostrově? Kruci. Dee měla sledovat Pošťákovu aplikaci víc, dokud mohla. Teď se musela spoléhat na to, co zaslechla od Moniky nebo co pochytila během přelíčení, kdy byla v cele nucena sledovat nepřetržité záběry z Alcatrazu 2.0.

Jednu věc věděla jistě: jeden z Pošťákových psychopatů se chystá prolít její krev. Kdo to bude?

Skončí jako hlavní ingredience v kanibalistickém guláši Hannah Ballové? Nebo jako hlavní postava v hororově pornografickém remaku *Severu proti Jihu* Cecilia B. DeViolenta? Navrhoval právě v tuhle chvíli Gucci Oprátka smyčku speciálně na její krk, vyrobenou tak, aby odpovídala její pleti, oblečení a posledním módním trendům

z Newyorského týdne módy, až v ní bude pomalu zhasínat život? Nebo se Mrzačící Molly chystala zaplavit místnost vodou s piraňami, aby si Dee musela vybrat, jestli se chce udusit, nebo být zaživa rozsápána?

Ne, moment. Viděla přece Molly použít piraně zrovna minulý týden. Na nějakého bankovního lupiče, který zabil ostrahu nebo tak něco. Takže žádné piraně. Možná medúzy? Nebo mořští hadi? Existují vůbec?

Dee si těžce vzdychla, zvedla se na nohy a rozhlédla se. Podívala se na svoje oblečení a uvědomila si, že oranžovou věžeňskou kombinézu nahradily dlouhé plesové šaty ze světle modrého tylu a saténu hrajícího duhovými barvami, doplněné o průhledné střevíčky od Lucite. Oblečení vhodné pro princeznu, což znamenalo...

„Sakra.“ Stane se příští obětí prince Řezníka.

Řezník byl nejhorší ze všech. Nejenže pronásledoval oběti bludištěm plným pastí, ale ještě je oblékal jako princezny z kreslených pohádek. Honil je a propichoval je arzenálem čím dál větších a bizarnějších dortových nožů. Dee se otočila – hledala zrcadlo, které Řezník svým obětem vždycky nechával, aby se podívaly, jakou úchylnou pohádku prožijí. Popraskané zrcadlo viselo tři metry od ní na zrezivělém hřebíku ve stěně. Modré šaty, černý těsný náhrdelník, rukavice po lokty, které jí ladily s jiskřivou čelenkou. A tmavě hnědé vlasy měla stažené do drdolu.

„Popelka?“ Blond služka. Vážně? To nemohl aspoň vybrat brunetu?

Tohle stojí za houby z tolika různých důvodů...

Řezníkova poslední oběť byla nastrojená jako Locika včetně dlouhé paruky, o kterou ta ubohá dívka na útěku před Řezníkem pořád zakopávala. Monica byla její smrtí přímo posedlá: sledovala pořád dokola, jak se Locika snažila odplazit pryč a žalostně škemrala o milost. #Šneko-plazka se okamžitě stalo „trendy“ hashtagem a miliony

lidí kritizovaly dívčin výkon. Jakým hashtagem shrnou Deeinu smrt? #ExplodujícíTykve? #ZabijáckéMyši? To je tak děsivě ponižující. Jako kdyby nestačilo, že jí za několik vteřin probodne hrudní kost třiceticentimetrové ostří – musí se její smrt ještě stát žhavým tématem na sociálních sítích?

Dee nicméně věděla, že nemá cenu se vzpouzet. Neexistovala možnost úniku nebo milosti. Odsouzení na Alcatraz 2.0 bylo definitivní. A Dee neměla proti Pošťákovým zabijákům šanci. I drsná zápasnice MMA Nancy Wuová vydržela jen čtyři měsíce. Ne, to nejlepší, v co Dee mohla doufat, bylo předvést v posledních okamžicích pěknou podívanou a možná prodat nějaké značkové zboží z Pošťákova e-obchodu, aby pomohla tátovi a nevlastní mamce s účty za právníky.

Takže nejlepší scénář: trička zachycující její rozsekanou mrtvolu, pouzdro na smartphone s probodnutou siluetou Popelky a hashtag #SmrtJeLepšíNežTřiOříšky s obrázkem popraskaného skleněného střevíčku.

Svět byl tak úchylný.

Tichem ve skladišti zazněly kroky a Dee se probrala zpátky do reality.

Už to začíná.

Rozhlédla se. Byla v malé místnosti, sevřená mezi čtyřmi stěnami a osvětlená jedinou žárovkou zavěšenou vysoko nad hlavou. V každém stinném koutě označovala červená svítící tečka polohu kamery, která zachycovala každý její pohyb. Po obou stranách měla ústí tmavých, úzkých chodeb vedoucích do opačných směrů. Řezníkovy kroky se blížily zprava, což znamenalo, že by měla vyběhnout doleva. Jako poslušná vražedkyně.

Protože jí možná opravdu jsi.

„Přestaň!“ vyhrkla Dee nahlas a sevřela ruce v pěst. „Ty jsi Moniku nezabila.“

To nebylo poprvé, co v ní hlodaly pochybnosti o vlastní nevině. Lékaři varovali jejího otce, že Dee mohlo trauma z únosu v dětství narušit víc, než si kdokoliv uvědomoval, a pak, poté, co si vyslechla svědectví doktorky Farooqové...

Dee se zalily oči slzami a kousla se do rtu tak silně, až jí z něj ukápla krev. Bojovala s pláčem. *Nezabila jsi ji, opakovala potichu. Ať si říkají, co chtějí.*

A tehdy v ní něco povolilo. Proč by se měla stát obětí? Amerika chce vidět krev, ale proč zrovna její? Princ Řezník brutálně zavraždil desítky lidí, což podle Dee znamenalo, že si zaslouží spravedlnost víc než ona. Navíc, jestli Dee zemře, nezůstane nikdo, kdo by vypátral skutečného Moničina vraha. Za to přece stálo bojovat, ne?

Proto neutekla. Nevyběhla poslepu do černočerné chodby k sadistickým pastem, které na ni Řezník nastražil. Místo toho popadla jedinou věc, kterou mohla použít jako zbraň: zrcadlo. Strhla ho ze zdi – zrezivělý hřebík, na kterém viselo, s cinknutím spadl na betonovou podlahu – a čekala pod jedinou žárovkou.

Z chodby se vynořila postava. Princ Řezník byl celý v bílém: elegantní kalhoty s rovnými nohavicemi, lesklé kožené boty a plášť se širokými rameny, zdobený zlatými knoflíky a epoletami. Byl to Popelčín princ, přesně jako ta kreslená postava, kterou Dee v dětství milovala. Ale místo skleněného střevíčku držel v ruce ohavný nůž s vroubkovaným ostřím a obličej mu zakrývaly obří brýle s nočním viděním.

Ha, takže on v tom černočerném bludišti uvidí, ale já ne. Srab.

Připadalo jí to tak podlé, tak absurdně nefér. Kotě proti gepardovi. Jenže Dee viděla dost hollywoodských trháků, aby věděla, že tenhle gepard má slabinu.

Princ Řezník hleděl na Dee ze stínu, hlavu nakloněnou ke straně, jako kdyby ho mátlo, že jeho oběť nedává najevo

paniku. Napadlo ji, jestli mu nedělá starosti hodnocení tohoto videa. Princ Řezník byl docela populární, ale i on stál o to, aby každé jedno zabití mělo dost hřebů a zvýšilo jeho výdělečný potenciál. Takže Deeino odmítnutí hrát podle jeho scénáře mu muselo dělat vrásky.

Prima. K čertu s ním. Nejsm hračka.

Trhl hlavou k opačné chodbě – pobízel Dee k útěku, ale Dee se ani omylem nehodlala bezhlavě vrhnout do tmy. Vzdorně zavrtěla hlavou.

Princ Řezník vzdychl a svěsil ramena. Sálalo z něj podráždění, ačkoliv neřekl ani slovo. Tentokrát ukázal na chodbu nožem, jako rodič trestající dítě. *Jdi do svého pokoje. Hned.*

„Polib si,“ řekla Dee.

To stačilo. Princ Řezník sevřel rty, upřel na ni oči a vykročil přes místnost.

Dee měla sotva čas zareagovat. O dva kroky couvla, až se zrcadlo dostalo přímo pod žárovku, a naklonila ho, aby odráželo a soustředilo světlo přímo do princových brýlí s nočním viděním.

„Sakra!“ slyšela, jak zamumlal. Znělo to, jako by mluvil s britským přízvukem.

Ještě nikdo neslyšel princův hlas a Dee si dokázala představit, že během několika vteřin se po sítích rozšíří hashtag #ŘezníkMluví. Neměla však čas uvažovat o nejnovějším virálním hashtagu: Řezník si zastínil oči rukou a vrhl se na ni.

Dee uhnula před hrozivým ostrím, které jí mířilo proti obličejí – nůž ji minul o pouhé centimetry. Uskočila a kopla prince do neposkvrněné bílé nohavice. Řezník se zapotácel, Dee se rozmáchla a rozbila mu zrcadlo o týl.

Princ Řezník se zhroutil na podlahu a zacukal rukama i nohama. Pak vše znehybnělo.

Až na krev, která se mu rozlévala pod tělem.

A sakra.

Dvě

Dee ztuhle stála se zrcadlem v ruce a shlížela na tělo prince Řezníka.

Co to sakra právě udělala? Všichni Pošťákovi zabijáci do posledního po ní teď půjdou, nejen pro zábavu, ale aby se pomstili. Možná ji i chytí současně dva nebo tři – Robin Hood ji prošpikuje šípy, zatímco Plynový Al ji bude dusit kyanidem?

Zaslechla další zvuk: tiché pleskání kroků, jako kdyby se někdo blížil jednou z chodeb. Co když jsou s ní ve skladišti ostatní zabijáci?

Jako v odpověď se najednou zapnula elektrína a omšelý prostor zalilo agresivní umělé světlo. Dee zamrkala a otočila se kolem dokola. Hledala nějakou únikovou cestu, protože očekávala, že ji co nevidět napadne púl tuctu dalších maniaků.

Místo toho ze stejné chodby jako Řezník vyšel štíhlý mladík zhruba v jejím věku, s umělecky rozčuchanými plavými vlasy a více zuby, než by se mělo vejít člověku do pusy. „Řekl bych, že ses právě stala nejznámější dívkou na celém zatraceném světě,“ oslovil ji s výrazným britským přízvukem.

„Nepřibližuj se ke mně!“ vyhrkla Dee a zvedla před sebe zrcadlo jako štít. „Nebo... nebo tě taky zabiju.“

Brit se zarazil a jeho neskutečně modré oči ji přejely od hlavy k patě. Pak mávl rukou k jednomu rohu místnosti. „Neboj se. Přestali natáčet.“

Dee zatěkala očima ke kamerám. Všechna červená světélka pohasla. „Hm.“ To bylo dobře? Nebo ne? Kruci, proč se o tu hloupou aplikaci nezajímala víc?

„A tys ho přísně vzato nezabila, nebo ano?“ pokračoval mladík, jako kdyby ji káral. „Padl přece na vlastní meč, aby se tak řeklo.“

Dee sevřela zrcadlo ještě křečovitěji. On se díval. Zatračená práce, je to snad samotný Pošťák?

Brit kývl k Řezníkově tělu. „Nejsem jeden z nich, jestli ti to dělá starosti.“

Podmanivě se usmál. Dee mu chtěla věřit, ale zaváhala.

V jeho prospěch svědčila skutečnost, že v žádném případě nebyl dost starý na úspěšného hollywoodského producenta, kterým údajně Pošťák byl.

V jeho neprospěch svědčilo, že zpovzdálí přihlížel a čekal na Deeinu smrt. A jelikož přežila, možná je tu proto, aby dokončil úkol.

Jeho přítomnost ve skladišti každopádně nevzbuzovala důvěru. Musela zůstat ve střežu. „Kdo jsi?“

Blondák McBrit se místo odpovědi sklonil k mrtvole. „Páni. Nic takového jsem neviděl od chvíle, kdy Nancy Wuová zasáhla kopem s otočkou Kapucína a zlomila mu vaz.“ Tiše hvízdal. „Až to Pošťák zjistí, bude zuřit.“

„To je dobře?“

Choval se s odzbrojující lehkovážností. Znalecky se usmál. „Půjdou po tobě všichni mukopati.“

„Sakra.“

Vyklenul obočí. „Co tomu říkáš?“

Jemu? Nebo tomu, že je zvláštní hrou osudu ještě živá? Nebo deseti ostatním sériovým zabijákům, které na ni brzy vyšlou?

Zvedl se na nohy a přistoupil k ní blíž – zkušeně se při tom vyhnul Řezníkově zasychající krvi. „Mukopati,“ zopakoval. „To slovo jsem sám vymyslel. Muka plus psychopati. Myslíš, že se ujme, nebo bych měl použít odkaz na Pošťáka, jako třeba postpati? Jenže už používám termín postmatici pro fanoušky a to by mohlo být matoucí.“

„Ehm...“

Zachmuřil se. Absence pochvaly od Dee ho očividně zklamala. „Teprve na tom pracuju.“

To myslel vážně? „Necelý metr od tebe leží mrtvý chlápek v kaluži vlastní krve a ty řešíš hashtag?“

Blondák McBrit vzdychl. „Pardon, já zapomněl. Tohle všechno je pro tebe novinka. Osobně násilí odmítám, ale po nějaké době člověk otupí.“

Po nějaké době? „Jak dlouho už tu jsi?“

„Sedm měsíců, jeden týden a tři dny,“ odpověděl bez váhání.

Dee vykulila oči. Ještě neslyšela o nikom, kdo by v Alcatrazu 2.0 přežil tak dlouho.

„To není moje zásluha,“ vysvětlil, když si všiml její reakce. „V mém případě probíhá odvolání, takže jsem prozatím nedotknutelný. Ta parodie na spravedlnost, kterou vy Američani nazýváte soudním procesem, skončila tak rychle, že nestihli zjistit, s kým jsem příbuzný.“

Dee povytáhla obočí. „S královnou?“

Blondák McBrit vyprskl. „To je tvůj nejlepší odhad? S královnou?“ napodobil ji fistulí. „Jistěže ne. Ale první manžel sestřenice mé matky je druhý tajemník ministra zahraničí. Podal mým jménem odvolání a zařídil mi diplomatickou imunitu.“

„Ach.“ Znělo to uvěřitelně, ale taky se mohlo jednat o snůšku nesmyslů a tohle celé mohla být jen další past.

Nebudu nic riskovat.

„Vlastně mě překvapuje, že mi vůbec pomáhá,“ pokračoval Blondák McBrit, „vzhledem k tomu, za co mě odsoudili.“

Dee o krok ustoupila a přejela očima Řezníkovo tělo. Jestli na ni ten mladík zaútočí, možná by dokázala Řezníka otočit, vytrhnout mu z břicha nůž a použít ho k obraně. „Co jsi provedl?“

Z jeho obličej se nedalo nic vyčíst. „Usvědčili mě z vraždy rodičů.“

Vidíš? Nevěř na tomhle ostrově nikomu. To byla dobrá zásada. Dee se ocitla ve věznici s maximální ostrahou, takže kromě vládou schválených zabijáků tu byli další odsouzení, kteří všichni spáchali odporné zločiny. Byla doslova obklíčena vrahy.

„Měl jsem svoje rodiče rád.“ Přimhouřil modré oči; jeho přívětivé chování se rozplynulo. „Stejně jako jsi ty měla ráda svou... sestru, nemýlím se?“

„Nevlastní sestru,“ odsekla Dee. Pak se zarazila. „Jak to víš?“

Blondák McBrit si stoupl mezi Dee a Řezníkovu tělo a sáhl do kapsy. Dee ztuhla a zatékala pohledem k chodbě. Vytáhne na ni zbraň? Teď by se k Řezníkově noži nedostala, ale možná když po Blondákovi hodí zrcadlo, bude mít dost času, aby utekla...

Místo vražedného lesku čerstvě přiostržené zbraně však Dee v jeho ruce uviděla složený papír.

„Dee Guerrerová,“ přečetl z něj. „Usvědčená z úkladné vraždy prvního stupně. Oběť: Monica Pattersonová, sedmáct let. Nevlastní sestra.“

Dee se vybavil Moničin obličej, od rdoušení fialový a opuchlý. To ona ji našla, zavolala 911 a zoufale se snažila o první pomoc, ačkoliv ze ztuhlosti Moničiných končetin věděla, že jí už není pomoci. „Já ji nezabila.“

Netušila, proč potřebovala toho cizince přesvědčovat o své nevině, ale ta slova jí vylétla z pusy, než je stačila zarazit.

„Jistěže ne. Na Alcatrazu dva nula jsme všichni nevinní.“

Z každého slova odkapával sarkasmus. Nevěřil jí ani písmenko.

Místo aby řekl, že podle něj lže, jako když tiskne, si jen strčil ruce do kapes černého manšestrového saka. „Půjdem?“

Dee se podívala na Řezníkovu tělo. Je to snad past? „Já s tebou nikam nepůjdu.“

Naklonil hlavu ke straně, přesně jako Řezník, když Dee odmítla utéct do bludiště. „Pročpak ne?“

Jeho vážný výraz ji rozhodil. „Já...“ *Myslím, že možná jsi psychopatický zabiják? Nevěřím ti, ať mluvíš s tím seberoztomilejším přízvukem?* „Ani nevím, kdo jsi.“

„Ach!“ usmál se, až mu v koutcích očí naskákaly vějířky vrásek. „Omlouvám se. Jsem Nyles.“ Odmlčel se, jako kdyby to stačilo.

Jenže nestačilo. „Ale proč tu jsi?“

„Protože mým úkolem na Alcatrazu je uvádět nové obyvatele do života na ostrově. Ráno mi pod dveře strčí takovýhle lístek,“ zamával znovu ve vzduchu složeným papírem, „na kterém je napsané, kde se mám s nováčkem sejit. Ačkoliv to obvykle bývá u strážnice před základnou. Tohle je poprvé, co jsem měl jít do popravčí místnosti nějakého mukopata. Určitě došlo k jakési administrativní chybě nebo tak. Totiž, k čemu bys potřebovala průvodce, když jsi na ostrově neměla přežít ani hodinu? Málem jsem nepřišel. Věřila bys tomu?“ Zasmál se, jako by se mu podařil vtíp k popukání.

„Jo,“ odušila bezvýrazně. „Moc legrační.“

„Přišel bych o smrt prince Řezníka,“ pokračoval Nyles – buď si jejího sarkasmu nevšiml, nebo na něj nedbal. „To by byla tragédie, Dee. Mimochodem, čeho je to zkrácenina? Dorothy? Deidre?“

Byli snad nejlepší kámoši? „Ne.“

„Hm, chápu.“ Nyles se na ni chvíli díval a pak pokrčil rameny. „Tak pojď.“

Dee mu pořád nevěřila. Jestli se vydá za ním, nebude na ni za rohem čekat past s popelkovským námětem? Vztekli hlodavci, časované bomby v podobě dýní nebo vystřelované střepy skla?

Na druhou stranu, bez Nylese by musela najít z tohoto vražedného bludiště cestu sama, nebo počkat u Řezníkovy těla, dokud se k ní nedostane někdo další. Ani jedno z toho jí zrovna nelákalo. „Kam jdeme?“

Nyles se na ni zazubil. „Máš ráda zmrzlinu?“

Regina Showalterová @ChoppinChopin2017 🕒 7
 To si ze mě děláte srandu? @PrincŘezník přece nemůže být mrtvý. Vstane a probodne jí solár, ne? Nesmí nechat tu mrchu, co zavraždila ségru, vyváznout. TO MI HLAVA NEBERE.

← ↑ : 2 240 ↩ : 87

Benny Nda Jetts @EltonJohnForevzz 🕒 7
 Já věděl, že se Řezníkovi nakonec vymstí, že nepoužívá pouta. Neustále podceňoval ženské oběti. #MisogynieZabíjí

← ↑ : 34 ↩ : 11

Regina Showalterová @ChoppinChopin2017 🕒 6
 Právě sis připsal zásluhu za jeho smrt? #ZastavteVšechnálky #TOMIHLAVANEBERE

Benny Nda Jetts @EltonJohnForevzz 🕒 7
 Já věděl, že se Řezníkovi nakonec vymstí, že nepoužívá pouta. Neustále podceňoval ženské oběti. #MisogynieZabíjí

← ↑ : 2001 ↩ : 62

ArMeLiO rinCoN @rinCON_notRINcon 🕒 7
 HA HA @EltonJohnForevzz. Ty víš o bezmocnejch spoutanejch holkách víc než kdokoliv jinej. To je jedinej způsob, jak je donutíš, aby s tebou šly na rande.

← ↑ : 336 ↩ : 20

Benny Nda Jetts @EltonJohnForevzz 6
@rinCON_notRINcon Proč si myslí, že jsem heterosexuál?

← ↑ : 890 ↓ : 2

Regina Showalterová @ChoppinChopin2017 6
Měli bychom se spíš zajímat o to, že USVĚDČENÉ
VRAŽEDKYNI právě prošla vražda. Zase.
#SpravedlnostPředevším

← ↑ : 727 ↓ : 43

Gryf @awakewideopen 5
Všichni jste slepí. Řezník proti zrcadlu? Je to
KONSPIRACE. VŠECHNO JE JINAK! #ŘezníkŽije #FakeNews
#OtevřeteOči #NevěřteZáběrům

← ↑ : 5 332 ↓ : 4 250

ArMeLiO rInCoN @rinCON_notRINcon 5
@awakewideopen Možná jsi slepej ty? A magor k tomu?

← ↑ : 67 ↓ : 8

ArMeLiO rInCoN @rinCON_notRINcon 4
@awakewideopen Nebo možná ta buchta v šatech Popelky.

← ↑ : 50 ↓ : 8

Benny Nda Jetts @EltonJohnForevzz 1
Vaše hašteření je zábavné, ale uniká vám to hlavní:
@PrincŘezník je mrtvý a Popelka? Ta umí přežít.
#PopelkaKteráPřežila

← ↑ : 89 211 ↓ : 50 734

Tři

Sanfranciské počasí ji moc nenadchlo. Obloha sice byla sytě modrá, s nadýchanými obláčky, které se natahovaly jako baculaté prsty od západu, ale slunce vůbec nehřálo a Dee bylo pod tenkou látkou Popelčinyých šatů zima. Šlo o naprostý protiklad k listopadu v Los Angeles, kde bylo nejspíš pětadvacet stupňů a slunečno a Deem hloupý kostým by ji dostatečně chránil před živly.

Opravdu jsem právě porovnala výhody princeznovského kostýmu v trestanecké kolonii oproti mému rodnému městu? Jako kdyby tenhle den mohl být ještě divnější.

Jenže mohl. Ačkoliv Dee v cele sledovala nepřetržité živé záběry z Alcatrazu 2.0, neuvědomovala si plný rozsah jeho úchylnosti, dokud nevyšla ze skladiště.

Vězení vzniklo na umělém ostrově uprostřed Sanfranciského zálivu, který vyrostl kolem přirozených skal, jež posloužily jako opěrné body pro starý most Bay Bridge. Kdysi byl ostrov známý pod přezdívkou Ostrov pokladů. Téměř před sto lety fungoval jako dějiště světového veletrhu, následně tu vyrostla vojenská základna, hollywoodská zvukotěsná studia a nakonec obydlí. Po dostavbě tunelu spojujícího San Francisco s East Bay a demolici mostu byl však ostrov opuštěn. Dokud ho nekoupil Pošťák.

Za přízračnou atmosféru mohla infrastruktura, která tu zůstala i po přestavbě ostrova ve vězení. Rodinné domy, výlohy obchodů, knihovna, skladiště – všechny připomínky dřívější slávy byly nablýskány a dostaly nový účel. Usvědčení vrazi jako Dee tu nyní vykonávali všední činnosti, žili v normálních domech a dělali každodenní maličkosti, jako je vaření jídel, komunikace se sousedy, jo, a snaha udržet se

co nejdéle naživu, než je někdo přepadne, unese a brutálně popraví před zraky celého světa.

Bylo to zatraceně neskutečné.

Nyles zmlkl. Cestou ze skladiště vypadal nervózně. Rychle kráčet po široké, liduprázdné ulici a neustále třeš očima na obě strany. Tato část ostrova byla posetá obrovskými konstrukcemi ze zrezivělého kovu a ztrouchnivělého dřeva, většinou v troskách. Některým chyběly střechy, jiným velké kusy stěn. Ve vzduchu byly cítit plíseň a rozklad.

A ačkoliv jí okolí připadalo mlhavě povědomé, Dee – zatímco pospíchala, aby udržela krok s Nylesovým svižným tempem – si všimla, že tady nejsou žádné kamery. Podle toho, co viděla z Poštákovy aplikace, zpoza očekávala, že kamery budou všude: na plotech, na pouličních lampách, na střechách budov. Tuto zchátralou průmyslovou pustinu nicméně doplňoval jen tučet klidných a nehybných černých havranů usazených na střechách skladišť.

Nyles rychle minul opuštěnou čerpací stanici s ručně psanou cedulí na zabedněném okně, na které stálo NEKRMTE PTÁKY.

Takže na Alcatrazu 2.0 přece jen platí nějaká pravidla? To bylo dobré vědět.

„Nejdřív ti ukážu, kde budeš pracovat,“ řekl Nyles, když vyšli zpoza rohu na Hlavní třídu. Na obě strany se táhla řada zářivě vymalovaných obchodů. „Aby ses seznámila s kolegy.“

Dee sebou trhla. „S kolegy?“ *Jinými slovy: s usvědčenými vrahy, s kterými se budu muset denně stýkat.*

„Na Alcatrazu mají všichni nějakou práci,“ prohodil Nyles a šibalsky na ni zamrkal. „Dokonce i princezny.“

„Ha ha,“ odpověděla Dee bez sebemenšího pobavení.

„Ujišťuji tě, že nepůjde o nic složitějšího,“ dodal vesele, jako kdyby ji seznamoval s novou brigádou v obchodním domě. „Normální pracovní doba, od deseti do pěti a tak dále.“

Na tomhle místě nebylo nic normálního. „A když nepřijdu?“
„Tvoje volba.“ Nyles pokrčil rameny. „Ale když nebudeš
pracovat, nebudeš mít na ostrovní kreditce žádné peníze.
A to znamená, že si nebudeš moct koupit jídlo.“

„To je dobrý důvod, proč přijít.“

Nyles se usmál. „Vid’?“ Vrhł po ní další kradmý pohled –
očima přešel od třpytivé čelenky k jejím šatům. Na vteřinu
se jeho lehkovážná maska rozplynula a odhalila mnohem
pochmurnější výraz. Pak se otočil zpátky dopředu a chmury
zmizely.

„Každopádně,“ pokračoval veselým tónem, „se musíme
dostat do ubytoven ještě před setměním. Neměli bychom být
venku, až zapadne slunce. Tehdy obvykle útočí mukopati...“
Odmčel se a přemýšlel nad tím slovem. „Tehdy obvykle
útočí zabijáci. Pokud není mlha. Nebo neprší. Nebo asi taky
pokud není zrovna zatmění.“ Zastavil se a obrátil se k ní.
„V podstatě se zdržuj venku, jenom když svítí slunce.“

„Rozumím.“

Nyles ukázal k malebné budově naproti přes ulici, která
vypadala jako přestavěná chata. „Tady se shánějí kancelář-
ské potřeby, vedle je knihovna. O něco dál máme obchod se
smíšeným zbožím, kadeřnictví a posilovnu.“

„Abych na svou vraždu vypadala dobře a fit?“

Nyles se usmál. Modré oči se mu rozzářily pobavením. „Tak
nějak.“ Zvedl pohled nad Deemu hlavu. „A jsme tady.“

Stáli před staromódní cukrárnou s růžově pruhovanou
markýzou a ručně psaným nápisem na okně.

„Smrtlinárna?“ přečetla Dee jméno obchodu. „To si snad
děláte srandu.“

„Brzy zjistíš, že na ostrově bují černý humor.“ Nyles
otevřel prosklené dveře. Nad hlavou jim zacinkal stříbrný
zvoneček.

Dee ho následovala dovnitř. Měla pocit, že se vrátila
do minulosti. Na černobíle kostkované podlaze stály bíle

natřené zdobné stoly z tepaného železa s obdobnými židlemi. Stěny, podobně jako markýza venku, byly žvýkačkově růžové a ověšené dohněda tónovanými fotografiemi cukráren z dávno minulých časů. Před pultem stály růžové stoličky a na pultě byly vyrovnány skleněné nádoby s neonovými bonbony, lízátky a gumovými medvídky. Vedle nich stál mrazicí pult s vystavenými druhy zmrzliny. Vypadalo to spořádaně, vesele a naprosto úchylně. Protože stejně jako v Řezníkově bludišti si Dee hned všimla kamer připevněných v každém rohu cukrárny: oblé černé kryty s přehledem po celé místnosti. Po zádech jí přeběhl mráz. Čtyři červená světla, na každé kameře jedno, mířila přímo na ni.

„Jsem zpátky!“ zavolal Nyles do prostoru.

Dveře v protější stěně, zamaskované růžovou tapetou, se otevřely a v nich se objevila atraktivní, silně nalíčená dívka. Dee ji okamžitě poznala: Griselda Sinclairová.

Griselda měla obrovské množství fanoušků a pokaždé, když kamery zabíraly její dům nebo to, jak posiluje ve fitku, prudce přibýlo komentářů probíhajících po straně obrazovky. Měla vlastní hashtag, #ManželskéNávštěvyUGriseldy a #GriseldoChciTěMítVKalhotách, protože fanouškové byli prostě gentlemani.

Griselda se ale zdála být spokojená s rolí alcatrazské šta-bajzny. Měla na sobě kostkovanou minisukni, vojenské boty zašněrované ke kotníkům a košili odhalující břicho a ramínko černé krajkové podprsenky na pravém rameni. Dlouhé, světle plavé vlasy měla do rovna vyžehlené. Zastavila se ve dveřích a zastrčila si vlasy za obě uši. Pak si stáhla pravý rukáv košile tak nízko, až odhalila stranu ňadra, přejela si jazykem po zubech, aby se ujistila, že je nemá špinavé od rtěnky, a vešla do obchodu.

Bylo to jako sledovat herečku těsně před tím, než vstoupí na scénu, a když Dee uviděla, jak se červená světélka kamer

obrátila Griseldiným směrem, uvědomila si, že její dojem byl naprosto správný.

„Jsi jediný člověk na ostrově, který je dost pitomý, aby se promenoval mezi skladišti takhle v podvečer,“ řekla Griselda.

„Dojímá mě, že o mě máš starost, Gris.“ Nyles hodil na pult bílou plastovou kartu, sáhl do velké skleněné nádoby a vylovil kousek červené lékořice.

Griselda zvedla kartu a projela jí elektronickou čtečkou. Pak ji vrátila Nylesovi. „Vidím, že jsi přivedl novou obyvatelku.“

„Ach ano.“ Nyles se uklonil a rozmáchle ukázal lékořicí. „Griseldo Sinclairová, dovol, abych ti představil naši novou kolegyni Dee Guerrerovou.“

„A-ahoj,“ vykotala Dee. Snažila se o nenucený tón; nechtěla, aby někdo z těch lidí viděl, jak se bojí.

Griselda se ani nepokusila předstírat přátelskost. Založila si ruce na prsou a prohlédla si Dee od hlavy k patám. „Takže máme na krku Popelku, která přežila, co?“

„Koho?“ zeptala se Dee.

Nyles vzrušeně vykulil oči. „Tak jí říkají?“

Griselda kývla k přední části cukrárny.

„Podívejte se sami.“

Na stěně nad dveřmi visela velká plochá obrazovka. Na jedné polovině bylo několik menších obdélníků, ve kterých se pomalu střídaly záběry různých kamer.

Druhá polovina ukazovala zvláště povědomé záběry dívky v dlouhých šatech se zrcadlem v ruce. V pravém horním rohu Dee viděla symbol, který okamžitě poznala: PEI vyvedené červenými tiskacími písmeny. Protážená spodní linka písmena P pokračovala do svislých linek písmen E a I. Logo Postman Enterprises, Inc.

Dee trvalo několik vteřin, než pochopila, že sleduje záznam svých prvních chvil v Řezníkově bludišti.

Vedle videa se bleskurychle posouvaly komentáře, ale i v té rychlosti Dee zachytila hashtag, který se opakoval pořád znovu a znovu: #PopelkaKteráPřežila.

„Naše princeznička má dvacet milionů hřebů,“ pronesla Griselda bezvýrazně.

Nyles tiše hvízdal, jako kdyby to na něj udělalo dojem, ale Dee si byla docela jistá, že to není nic dobrého. „Co to znamená?“

Griselda se sladce usmála. V pravé tváři se jí udělal dokonalý dolíček. „To znamená, princezno, že nevydržíš ani týden.“

Čtyři

Pošťák se mračil na obrazovku, zuby bolestně zaťaté, zatímco takzvaná Popelka, která přežila, se pomalu spouštěla na železnou židli ve Smrtlinárně.

Zabila Řezníka.

Nejdřív tomu Pošťák nevěřil – podobně jako fanouškové, kteří v komentářích vyjadřovali svoji nevíru a rozvíjeli složité konspirační teorie. Teenagerka se zrcadlem že právě vyřídila Pošťákova zabijáka číslo jedna? Nemožné.

Ale byla to pravda. Pošťák viděl Řezníkovu mrtvolu a dotýkal se jeho ztuhlého, studeného těla, než dorazili dozorcí, aby ho odnesli. Tou dobou už z rány přestala vytékat krev a kaluž na zemi byla lepkavá a hustá. A zatímco to vše mohly být i zvláštní efekty často používané Pošťákovými zabijáky ke zmatení obětí, tentokrát byly krev, mrtvola a smrt skutečné.

„A teď ji mám celou pro sebe,“ pronesl Pošťák nahlas, ačkoliv u něj nebyl nikdo, kdo by ho slyšel. „Hlasový pokyn!“ Kontrolní panel se softwarem rozpoznávajícím

hlas dvakrát pípl a aktivoval se. „Zapnout autodetekci na kamerových skupinách třicet dva až třicet sedm.“ Popelka, která přežila, brzy vyrazí do ubytoven, a Pošťák nechtěl přijít o jediný okamžik jejího pobytu na Alcatrazu 2.0.

„Ani na chvíli tě nespustím z očí.“

Byla hlavní prioritou.

Plány připravované tolik měsíců zničené v jediném okamžiku. Nikdo neprožíval na Alcatrazu 2.0 zrovna příjemné chvílky, ale v okamžiku, kdy Řezníkově tělo dopadlo na zem, byl Deein osud zpečetěn. Brzy bude zlomená a zmučená škemrat o smrt.

Nejdřív ji ale donutí sledovat smrt všech, na kterých jí záleží.

Pět

Nyles se nervózně zasmál. „Gris, neděs nováčka.“
„Ty jí chceš dávat falešnou naději?“ zeptala se Griselda s povytaženým obočím. „Vyvolat v ní pocit, že může vyhrát?“ Přenesla pohled na Dee. „Překvapení – nemůžeš.“

Dee předpokládala, že Griselda hranou odvahou maskuje strach, ale měla tvrdý pohled, pevně sevřené rty a sálal z ní jen praktický postoj ve stylu *Tak to prostě je, princezno*, který odpovídal tomu, jak se věcně upravila, než vstoupila do záběru kamer. Vzhledem k Nylesově lehkovážnosti a Griseldině nenucené lhostejnosti si Dee byla poměrně jistá, že jsou oba šílení.

Nyles si přitáhl židli – kovové nohy na dlážděné podlaze nepříjemně zaskřípaly. „Podařilo se jí zabít Řezníka.“

Griselda ztuhla, očividně podrážděná. „Začátečnické štěstí.“

Tak si to zkus sama.

Zpoza pultu se ozval nový hlas. „Jestli to bylo začátečnické štěstí, taky nějaké chci.“

Dee se ostražitě otočila, ačkoliv tahle žena zněla přátelsky a Nylese ani Griseldu její přítomnost nepoplašila. Drobná pihovatá Asiatka přinesla ze zadní místnosti dvě velké krabice, obě označené POSTMAN ENTERPRISES, INC. Měla výrazné, světle modré oční stíny, rty nalíčené stejným odstínem, a když prošla pod světlem, Dee si všimla, že i v černých vlasech po ramena jí září modré pruhy.

Nyles vyskočil jako gentleman a zdálo se, že jí chce nabídnout pomoc, ale žena zavrtěla hlavou. „To je v pohodě.“ Postavila krabice na pult vedle mrazicího pultu se zmrzlinami a odsunula stojánek na ubrousky i zarámovaný nápis UŽ JSTE DNESKA MYSLELI NA SMRTLINU? „První pravidlo Alcatrazu: Nikomu nenabízej pomoc.“

Nyles klesl zpátky na židli. „Pravidla nikdy nebyla moje silná stránka.“

„V tom případě máš štěstí, že jsi dostal imunitu,“ odtušila nově příchozí suše a natáhla ruku přes pult. „Jsem Blair, tvoje vedoucí.“

Dee sebou trhla – uvědomila si, že poslední Blairina slova patřila jí. Vstala a opatrně vykročila k podávané ruce. Je to snad zkouška? Pravidlo, které se ještě potřebovala naučit? Má nabízenou ruku přijmout, nebo se držet dál?

„Nepodříznu ti krk,“ řekla Blair. Strohost jejího tónu odpovídala ostrým hranám jejího mikáda.

„Pardon.“ Dee přijala nabízenou ruku a Blair ji silně stiskla. „Jsem Dee.“

„To je zkratka Daphne? Nebo Dulciney?“ zeptal se Nyles – pořád to zkoušel.

Dee se ušklíbla. „Ne.“ Její jméno nebylo zkratkou ničeho. Teď už ne.

Blair si vyskočila na pult. Zády při tom shodila ceduli UŽ JSTE DNESKA MYSLELI NA SMRTLINU? „Takže,

Dee, která nejsi Daphne ani Dulcinea, vítěj na Alcatrazu dva nula.“

„Ehm, děkuji?“

„Princezna se potřebuje naučit, co je to sarkasmus,“ poznamenala Griselda a obrátila oči v sloup.

A ty se potřebuješ naučit, co je to zdvořilost.

„Na Gris si zvykneš,“ prohodila Blair. „Štěká, ale nekouše.“

Dee o tom vážně pochybovala.

Blair si přehodila nohu přes pult, takže na něm teď seděla obkročmo. Měla černé legíny, které jí přiléhaly k svalnatým lýtkům, šedivé boty Ugg a tělo jí halila blůza se šňůrkou kolem pasu. „Dám ti stejné ponaučení, jaké dávám každému, kdo sem dorazí.“

Griselda si přitáhla židli proti Nylesovi, sedla si a přehodila jednu nohu přes druhou. „Potřebuju drink.“

„Jsou tu dvě sady pravidel,“ začala Blair. „Jejich... a naše. Jejich jsou jednoduchá: pracuj, ber peníze, jez.“

„To už jsem slyšela,“ zamumlala Dee.

„Každý den musíš chodit do práce a na ostrovní kreditce ti za to přibývají peníze.“

Nyles vylovil z kapsy džínů kroužek na klíče a podal jí ho. Na kroužku byl jediný lesklý, stříbrný klíč a plastová kartička s logem Postman Enterprises. Dee ji otočila – na druhé straně uviděla svoje jméno a fotografii: policejní snímek z jejího zatčení. *Skvělé.*

„Dá se použít ve všech obchodech na Hlavní třídě,“ vysvětlil Nyles, „i jako průkazka do knihovny.“

Abych si mohla krátit čas lehkou četbou, zatímco bojuju o život. Nádhera.

„Neztrať ji,“ zdůraznila Blair. „Jinou nedostaneš.“

To je dobré vědět.

„A každou noc musíš být ve svém domě, sama,“ pokračovala Blair, „jinak ti vynulují účet.“

Tohle pravidlo Dee ani nepotřebovala. V žádném případě nebude zvat usvědčené vrahy na pozdně večerní pokec.

„Jo, a nesmíš zabíjet ostatní odsouzené,“ doplnil Nyles. Sám pro sebe se zasmál. „Bez ohledu na to, jak moc bys třeba chtěla.“

„Proč ne?“ Ne že by Dee uvažovala o vraždě, ale co záleželo na tom, jak zemřou? Všichni byli stejně odsouzení k smrti.

„Pošťák nestojí o krveprolití, které neřídí on,“ pokrčila Blair rameny.

Griselda vytáhla lesk na rty a upravila si líčení. „Nesvědčí to sledovanosti.“

Tomu Dee nemohla uvěřit. „Viděla jsem dokumenty z vězení. Odsouzenci se snaží navzájem zabíjet v jednom kuse.“

„Na Alcatrazu dva nula ne,“ řekl Nyles ponuře.

Blair se zasmála. „Mluvíš, jako kdybys Pošťákovu aplikaci nikdy neviděla.“

„To ne, sleduju ji pořád,“ zalhala Dee. Lidi, kteří se vyhýbali Pošťákově aplikaci, okolí považovalo za nevlastence nebo přímo za blázný, takže bylo snazší předstírat opak.

„Moment.“ Blair sklouzla z pultu, oči upřené na Dee. „Ty jsi ji opravdu nikdy neviděla.“

„Viděla.“ Nešlo o lež – po zatčení ji byla nucena sledovat v cele. Nepotřebovali vědět, že předtím se aplikaci vyhýbala, jako kdyby na tom závisel její život. Jak by jim to vysvětlila? *Strávila jsem šest dní zavřená s psychopatkou, nepotřebuju to prožívat znovu s aplikací na mobilu, díky.*

Dobrovolně prozradila tajemství ze své minulosti jen jediné osobě a skončilo to tragicky. Kromě toho, svěřovat se tlupě odsouzených zločinců – ať už byli její kolegové nebo ne – nebylo nijak vysoko na seznamu věcí, které by chtěla dělat první den pobytu na Alcatrazu 2.0. Tohle nebyli lidé, kterým by měla věřit.